

Concursul bienal

„Biblioteca în slujba construcției socialiste”

În anii regimului democratic, activitatea bibliotecilor a luat o dezvoltare nemaiîntâlnită în țara noastră: 16 biblioteci regionale și una a Capitalei, 237 biblioteci raionale și orașenești, peste 1.500 de biblioteci comunale cu bibliotecari salariați, 10.000 de biblioteci sătești conduse de bibliotecari voluntari, 2.000 biblioteci aparținând colturilor roșii din gospodăriile agricole colective.

Fondurile de cărți din aceste biblioteci însumează peste 18.000.000 de volume; 3.000.000 de cititori frecventează aceste biblioteci, care au citit în decursul unui an peste 20.000.000 de volume.

Biblioteca, alături de școală și cămin cultural, a devenit o instituție de seamă în viața satului.

Ea învață, ajută în muncă și oferă cititorului desfătarea aleasă a lecturii. Această lume minunată a cărților este cunoscută de cititori și datorită muncii bibliotecarului. El adună cărțile potrivite tuturor, le organizează cititul și-l îndrumă în alegerea lecturii. De bibliotecar depinde în ce măsură biblioteca, munca cu cartea se întregărează în ansamblul vieții politice și economice a orașului și a satului și servește cauzei construcției socialiste.

O privire asupra lecturii din satele noastre dovedește ce pot realiza bibliotecarii destoinici care lucrează cu pricepere și dragoste.

De-a acum citiva ani, numărul de 200—300 de cititori într-un sat era considerat ca o realizare, acum rare sînt bibliotecile comunale care au rămas anual sub 600 de cititori și nu sînt puține nici bibliotecile sătești care au atins această cifră.

Avem biblioteci comunale ca: Poiana, Sarmisegetuza, Geoagiu, Mercurea în regiunea Hunedoara, care au înscris peste 1000 de cititori cu peste 12.000 de volume citite într-un an de zile.

Biblioteca comunală Dărmănești, regiunea Bacău, are 1.550 de cititori care au citit 27.000 de volume, în comuna Vinători s-au înscris 1.580 de cititori cu 18.000 de volume citite.

Nu este întimplător că în regiunea Constanța media numărului cititorilor în bibliotecile comunale s-a ridicat la 827, iar a celor sătești la 250. Transformarea socialistă a agriculturii din această regiune se oglindește și în viața culturală a satelor.

Este greu de reprezentat în cifre eficacitatea muncii bibliotecarului. Numărul cititorilor, numărul cărților citite nu exprimă pe deplin contribuția bibliotecii la rezolvarea problemelor politice și economice ale satului. Desigur, lectura cărților ca: „Pământ desțelenit” de M. Solohov, „Mitrea Cocolor” de M. Sadoveanu, „Bărăgan” de V. Em. Galan sau „Sețea” de T. Popovici au o influență profundă asupra schimbării mentalității cititorilor și contribuția lor la progresul construcției socialiste la sate este destul de însemnată.

Tot așa de importantă este propagația cărții agricole, care ajută nemijlocit la îmbunătățirea și ridicarea producției în agricultură, a cărților ideologice și de informare politică, a cărților de popularizare a științei.

Sînt biblioteci comunale și sătești în care propagația acestor genuri de literatură citită se apropie de aceea a cărților beletristice. În majoritatea bibliotecilor de la sate însă predomină încă lectura cărților beletristice, ceea ce dovedește că legătura bibliotecii cu viața economică și politică a satului nu este suficient de strînsă, că propagația cărții nu este subordonată întotdeauna sarcinilor construcției socialiste la sate.

În anii 1956—1958, lozincă concursului care a avut loc între bibliotecile de la sate era: „Nici o casă de țaran muncitor, fără cititor”. Intrecerea ce se desfășoară de atunci în toate regiunile a

ALBINA

REVISTA SĂPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

ANUL 62

Seria II-a

Nr. 635

Miercuri

24 februarie 1960

8 pagini — 15 bani

Biblioteca din comuna Domnești, regiunea București, are peste 1.200 de cititori. Zilnic tinăra bibliotecară, Didina Grosu, împarte noi cărți.

duș la însemnate realizări în privința mării numărului cititorilor și a cărților citite.

Concursul instituit recent: „Biblioteca în slujba construcției socialiste” îndreaptă atenția bibliotecarilor spre sprijinirea rezolvării problemelor construcției socialiste.

Obiectivele concursului, alături de atragerea unui număr cit mai mare de cititori, pun în primul rînd sarcina permanentizării acestora și orientarea lor spre lectura acelor cărți care îi ajută să înțeleagă și să-și însușească politica partidului nostru, cunoștințele agrotehnice, cărți care contribuie la risipirea concepțiilor învechite din conștiința oamenilor.

Realizarea acestor obiective cere o muncă perseverentă, sistematică din partea bibliotecarilor, studierea cerințelor fiecărui citi-

tor, cunoașterea profundă a problemelor ce se pun în sat, în privința progresului colectivizării agriculturii, a producției agricole etc.

Concursul se adresează nu numai bibliotecarilor, dar și sfaturilor populare. Nivelul activității bibliotecarilor depinde de priceperea bibliotecarilor, dar în aceeași măsură și de felul cum aceștia sînt îndrumați și sprijiniți de sfaturile populare comunale, de condițiile materiale ce li se creează.

Sfaturilor populare le revine sarcina să antreneze deputații, comisiile permanente de învățămînt și cultură, cadrele didactice și pe ceilalți intelectuali ai satelor pentru sprijinirea bibliotecilor și popularizarea cărților în rîndul maselor, să asigure bibliotecilor condiții materiale optime. Totodată, sfaturile populare vor orga-

niza pe lîngă bibliotecile regionale, raionale și comunale consiliile de biblioteci, alese din rîndurile celor mai devotați cititori, care să le ajute în orientarea continuului activității și în antrenarea unui cit mai larg activ obștesc pentru popularizarea și răspîndirea cărții.

Concursul are un caracter permanent și se desfășoară din doi în doi ani, pentru a da bibliotecilor răgaz de timp să se ridice la nivelul celor frunțase și posibilitatea unităților frunțase să-și statornicească realizările.

Titlul de „Bibliotecă model” ce se acordă bibliotecilor frunțase, se va păstra permanent cu condiția ca biblioteca să primească de două ori consecutiv acest titlu.

Alături de premiile însemnate ce se acordă bibliotecarilor, regulamentului concursului prevede și premiile președinților sau secretarilor sfaturilor populare, care se vor evidenția în mod deosebit în sprijinirea activității acestor institutii.

Intrecerile socialiste aprind flacăra entuziasmului în toate domeniile de construcție socialistă. Nu ne indoim că acest concurs, ca formă a întrecerii socialiste în domeniul culturii de masă, va mobiliza mii de bibliotecari, cadre didactice, cu dragoste de carte, la o muncă entuziastă, pentru făurirea bibliotecilor puse în slujbă construcției socialiste.

ȘTEFAN GRUIA

director al Direcției Bibliotecilor din Ministerul Învățămîntului și Culturii

Lumina

Rafturile-au prins să geamă
sub a cărților povară —
parcă le auzi cum cheamă,
în scîlpire de comoară.

Vin sătenii, vin să soarbă
din izvorul de știință,
căci amar de vreme, oarbă
le-a fost viața-n suferință.

Azi, în tihna caldă-a vetrii,
clipele nu trec deșarte :
palme tari, ca miezul pietrii;
răsfoiesc duios, o carte.

Ochii lor privesc departe
prin a slovei revărsare
căci în fiecare carte,
parcă ard scîlpiri de soare.

CONSTANTIN SCRIPCĂ

Contribuția muncii culturale la colectivizarea satului

După ce satul Reșca, comuna Dobrosloveni, raionul Caracal, a fost cooperativizat, organizația de bază P.M.R. și-a îndreptat atenția asupra întăririi celor două întovărășiri existente și creării condițiilor pentru colectivizarea întregului sat.

În toate comunele și satele din jur existau gospodării colective, numai în Reșca nu. Cu situația aceasta nu se împăcau de fel comunistii din Reșca. În toamna anului trecut, după terminarea muncii agricole, într-o adunare generală a organizației de bază, toți membrii de partid au luat hotărârea să pună și în satul lor bazele unei gospodării colective. După ce au făcut toți cereri de înscriere, fiecare comunist și-a luat atunci angajamentul să ducă munca de lămurire de la om la om, să atragă cât mai mulți întovărășiți în colectivă. Printre angajamentele luate trebuie menționat și acela al cadrelor didactice de a intensifica munca culturală în sprijinul colectivizării satului. Despre împlinirea acestui angajament și despre contribuția activității culturale ne vom ocupa în cele de mai jos.

Gh. Badea, directorul căminului cultural, a pornit de îndată la alcătuirea unui plan care să cuprindă forme cât mai variate ale activității culturale. Mai întâi s-a consultat cu cadrele didactice, a stat de vorbă cu câțiva întovărășiți de frunte, le-a cerut sugestii și apoi a cuprins într-un plan toate manifestările căminului cultural ce urmau să fie organizate în sprijinul creării unei gospodării colective în satul Reșca.

Într-una din duminici, întovărășiții din Reșca au ascultat conferința comunistului Neacsu I. Anastasiu despre „Avantajele muncii în gospodărie”. Zile de-a rândul s-a pregătit tovarășul Anastasiu pentru această conferință. A citit broșuri, articole din ziarul „Știința” și, pentru a fi cit mai convingătoare conferința, a mers în satele învecinate și a cules exemple despre belșugul pe care-l aduce gospodăria colectivă țăranilor care au pășit pe această cale.

— Mulți dintre noi îl cunoaștem pe Păun Preda din Hotărâni — s-a adresat comunistul Anastasiu celor ce veniseră să-l asculte. La început a zis să mai vadă, să se mai înscrie și alții. Într-adevăr, toamna a văzut ce roade au cules colectivității și s-a trecut și el. În anul următor cine credeți că era printre fruntași? Păun Preda, care făcuse cu întreaga familie peste 1000 de zile-muncă. Nu mai prididea să ducă acasă bucatele. Din banii luați de la colectivă și-a cumpărat aparat de radio, mobilă, a făcut cumpărături pentru toți ai casei.

După conferință au urmat discuții. Unii întovărășiți tot mai dădeau semne

de îndoială. La câțiva timp, în cadrul unei serbări, au fost aduși colectivști din satele Fărcașele, Stoenesti, Hotărâni, Cioroiu și altele și le-au vorbit întovărășiților din Reșca. Colectivistul Nicolae Roșca din Fărcașele, care a vizitat Uniunea Sovietică, a venit și cu fotografii ce înfățișau aspecte din colhozurile sovietice. Au ascultat oamenii, au privit fotografiile și îndoielele au început să fie alungate. Urmarea acestor întâlniri cu colectivștii din alte sate a fost că peste 40 de familii din Reșca au făcut cereri de înscriere în gospodărie.

Echipa artistică a satului Reșca a organizat câteva manifestări culturale și în satele învecinate. Cu acest prilej, organizația de partid a invitat și câțiva întovărășiți care se lăsau mai greu atrași pe drumul gospodăriei. Astfel, după serbările date în satele Plăviceni, Cioroiu, Hotărâni, întovărășiții au vizitat pe colectivștii din aceste sate și au văzut cu ochii lor viața nouă pe care o trăiesc ei acum.

În centrul satului, lângă gazeta de perete, a apărut un panou pentru popularizarea colectivștilor fruntași din satele din împrejurimi. La gazeta de perete a fost înființată rubrica: „Și ei s-au înscris în gospodăria colectivă”, rubrică ce se completa zilnic cu numele întovărășiților ce păseau pe calea belșugului.

Așa cum prevedea și planul de muncă al căminului, echipa de teatru a dat câteva spectacole cu piesele „Zestrea lăunței”, „Răfuiala”, „Cei ce rămân singuri” și altele. Zi de zi a crescut numărul familiilor de întovărășiți care s-au înscris în gospodăria colectivă „23 August”.

Variete au fost formele sub care s-a desfășurat activitatea culturală în satul Reșca. N-a fost seară în care căminul cultural să nu ofere întovărășiților un program artistic, șezători literare, seri de întrebări și răspunsuri, conferințe etc. Emisiunile transmise la radio pentru țăranii muncitori au fost ascultate de aproape toți întovărășiții din Reșca. După terminarea emisiunilor aveau loc discuții și nu rămânea problemă care să nu fie dezbătută și clarificată.

N-a fost neglijată nici munca pentru răspândirea cărții. Biblioteca a fost înzestrată cu cărți și broșuri despre foloasele muncii în colectivă, și în aceste cărți și-au găsit răspunsurile la problemele ce-i frământau, mulți întovărășiți.

Acum satul Reșca este în întregime colectivizat. Munca comunistilor, sprijinită de activitatea culturală, a dat roade. Comunistii din Reșca se mindresc că și satul lor se numără în prezent printre satele și comunele complet colectivizate.

OVIDIU MARALOIU

Se lucrează noi costume naționale pentru echipa artistică din comuna Domnești, regiunea București

La o fază de concurs în RAIONUL CEHUL SILVANIEI!

Băsești, 14 februarie 1960. Sala căminului cultural. O scenă cu cortina transparentă, trasă de doi puști „binevoitori” găsiți printre spectatori. Totuși, sala-i înfățișată de țăranii muncitori de toate vîrstele, veniți să vadă... teatru. Un așș, prins în grabă la sfat, le anunța un concurs, o întrecere...

— Joacă ai noștri — șoptește un localnic.

— Și cei din Orțița!

— Vor fi cinci piese.

— Tiii. Fain lucru!

S-au învățat oamenii cu teatrul, cu „actorii” lor. Că celor din Băsești, chiar dacă nu au un cămin prea arătos, nu le lipsește echipa de teatru. O mână de timeri, entuziaști, toți țăranii, instruiți de învățătorul Viorel Pop, joacă teatru. Transpiră ei, ce-i drept, ore îndelungate la repetiții, dar și cînd apar pe scenă să te ții aplauze. Entuziasmul acesta, îl întilnești însă și la cei din Oarța de Jos, Băița, Orțița sau Oarța de Sus. Tinerii actori au venit la Băsești să se întrecă în concurs. Au venit pe jos, prin ploaie și noroi, atunci cînd au văzut că nu se îngrijește nimeni de ei, să poată ajunge la timp la concurs.

Și au jucat. Cum? Cum au putut! Cum s-a priceput instructorul lor, pentru că de ajutorat nu l-a ajutat altcineva cu mai multă experiență.

— N-ajung actorii Teatrului de Stat din Baia Mare, pin-la noi... — a spus careva.

— Batăr de ar veni cei de la raion, de la casa de cultură.

Entuziaștii „actori” de care am vorbit, și-au ales piese bune, frumoase, legate de frământările satului lor, ca „Cei care rămîn singuri” de L. Demetrius (la Băsești), „Îndoială” de Ernest Maftei (la Băița), „Cremene le știe pe toate” de I. Coheșev (la Orțița). Și acum un lucru valabil pentru toate echipele de teatru participante la această fază. Este nece-

sară atragerea în formație și a vîrstnicilor, pentru interpretarea corespunzătoare a rolurilor respective, existente în piese. Oricît de mari au fost mustățile din lină, ale onora, sau cele făcute cu cremă de ghetă, ale interpretelor de la Băița, glasul, fața, mișcările îi trădau pe cei cărora abia... le mijea mustața.

Dar oamenii i-au aplaudat, și-au manifestat bucuria că în ciuda greutăților, entuziaștii „actori” amatori au fost prezenți pe scena modestă a primei faze a festivalului.

Ș. RADULESCU

„Metodele” unei instructoare de teatru

De cum am ajuns în comuna Stoenesti, regiunea Craiova, am aflat că, într-o sală de clasă din clădirea școlii, urma să aibă loc repetiția piesei „Taiga” de P. Ialșev. Și, fără să mai pierd vremea, m-am îndreptat într-acolo.

În sfîrșit, după multe strădanii din partea tovarășelor Elena Stamen, directoroa căminului cultural, și Maria Nistorescu, instructoarea de teatru, repetiția a început. Era de față și tovar. Iepure, din partea casei raionale de cultură, care venise să vadă cum se desfășoară pregătirile pentru concurs.

În scena apar două personaje. Se rostesc primele replici. Tovarășa Nistorescu își pierde răbdarea. Oprește repetiția. Încearcă să explice cum trebuie jucat rolul sanitarului Golubeva, interpretat de tovarășa Elena Stan. Și scena se reia, o dată, de două ori... Instructoarea de teatru și-a pierdut calmul. A devenit foarte nervoasă.

— Nu așa, doar li-am spus de-o sută de ori — interveni cu glas răstît Maria Nistorescu. — Nu știu ce să mă mai fac!

În cele din urmă, preia conducerea repetiției tovar. Iepure.

Din nou sinteni la începutul primei scene. Calm, tovar. Iepure arată cum trebuie spusă fiecare replică. Dar tovarășa Nistorescu s-agită, intervine, nu se mai poate stăpîni.

— Mișcă samovarul; nu, lasă-l așa, fă ceva, nu sta de lemn — și s-a apropiat de interpretă Elena Stan, și a sucit-o, a așezat-o cînd într-un loc, cînd în altul...

Repetiția se desfășoară mai departe. Dar, tovar. Nistorescu nici vorba să se calmeze. Intervenea mereu, din ce în ce mai nervoasă.

Să lăsăm la o parte anunțurile și să vedem ce s-a mai întimplat. Repetiția s-a întrerupt la jumătatea piesei. Fără să-i spună nimic tovarășei Elena Stan, instructoarea a hotărît să fie ales altcineva să interpreteze rolul ei. M-am gîndit atunci la eforturile pe care le-a făcut interpreta Elena Stan, care a învățat tot rolul și care joacă pentru prima dată într-o piesă. Și cînd bucurie a avut cînd a auzit că a fost aleasă pentru interpretarea unui rol! Era firesc ca tovarășa instructoare de teatru să stimuleze această dragoste și, cu răbdare cu perseverență, fără nervi să arate tovarășei Elena Stan cum trebuie să-și interpreteze rolul. Dar din cite am auzit, cam asta-i obiceiul tovarășei Nistorescu! Au mai pășit-o și alții.

Dacă va proceda și în viitor tot așa, nu-i de mirare să auzim într-o bună zi că tovar. Maria Nistorescu a rămas singură în echipa de teatru.

O. MAREȘ

Există un vechi proverb: „Spune-mi cu cine te însoțești, ca să-ți spun cine ești”. Într-adevăr omul poate fi cunoscut și după prietenii pe care îi are. În ultimii ani sătenii din comuna Holboca, raionul Iași, și-au făcut un nou și bun prieten — cartea. Cu acest prieten apropiat, cu acest sfătuitor înțelept, mulți cetățeni se întilnesc foarte des. Pentru a ne da seama de acest lucru este de ajuns să privim fișele cititorilor. Deși nu au trecut nici două luni de la începutul anului, sînt puține fișele care cuprind un singur titlu de carte. Cei 180 de cititori, care au pășit în acest timp pragul bibliotecii, au citit pînă acum 525 de cărți. În cursul anului trecut, cei 603 cititori au împrumutat de la bibliotecă 6.550 de cărți. Aceasta dovedește că mulți oameni din Holboca nu vin la bibliotecă numai la anumite ocazii, rar, ca niște musafiri.

Biblioteca are astăzi numeroși cititori permanenți, care împrumută regulat noi și noi volume. Să alegem cîteva fișe din caseta în care stau frumos rînduite. Gheorghe Bălan a citit anul acesta șapte cărți: „Mihrea Coșor” de Sadoveanu, „Cooperativizarea agriculturii în R.P.R.”, „Prin întovărășire la gospodăria colectivă”, „Cultura viței de vie” etc. O altă fișă: Ioan Căruțu. Numărăm cărțile citite. Sînt nouă la număr. Ne uităm la titlul autorilor: Rebreanu, Marin Preda, Al. I. Ghilia. Mai găsim, de asemenea, și broșuri agrotehnice.

Sătenii din Holboca citesc mult, familii întregi citesc. se și interesante. Recenziile făcute simplu, pe înțelesul tuturor, au darul de a brezi interesul cetățenilor pentru o anumită carte. Printre cărțile recenzate în ultimul timp se află „Moromeții”, „Setea”, „Lența”. „A venit un om”. După cum se vede cărțile au fost bine alese, ele tratînd teme din viața satului. Aceasta a făcut ca cei care au ascultat recenziile să do-

Cititori PERMANENȚI

Pascal Copăceanu, Ion Copăceanu, Dumitru Copăceanu — tatăl și cei doi feciori — se numără printre cititorii permanenți ai bibliotecii. Asemeni lor sînt familiile lui Nicolae Rață, Grigore Anică sau Grigore Mandache.

Cum s-a născut și cum este cultivată în comuna Holboca această dragoste pentru cuvîntul scris? Meritul este în primul rînd al tinereii bibliotecare Lucia Știrbăț, care dovedește pricepere și entuziasm în munca pe care o depune.

Manifestările organizate de bibliotecă sînt numeroa-

rească mai apoi să citească și cărțile despre care s-a vorbit.

La serile literare, bibliotecara a antrenat o serie de cititori buni, care să facă lectura unor pagini de roman sau a unor poezii. Astfel la seara literară cu tema: „Transformarea socialistă a agriculturii oglindită în literatură” au citit tinerii Ion Copăceanu, Gheorghe Hăciu și Ion Rață. Este și aceasta o formă bună de a-i face pe cititori să cunoască noi cărți.

Biblioteca din Holboca folosește și agitația vizuală

pentru recomandarea cărților. La sfatul popular și la căminul cultural sînt afișate panouri cu coperti și liste cu noile cărți intrate în bibliotecă.

Iată numai cîteva metode prin care bibliotecara Lucia Știrbăț reușește să atragă cititorii. Ea știe bine că nu este nici un succes dacă ai mulți cititori, care să fi citit doar una sau două cărți. Aceasta ar însemna o muncă formală, de suprafață. Iar pentru ca o bibliotecă să poată răspunde menirii pentru care a fost creată, trebuie să facă într-adevăr educație oamenilor muncii și aceasta printr-o lectură sistematică, bogată și permanentă.

Regulamentul noului concurs bienal „Biblioteca în slujba construcției socialiste” prevede: „atragerea masivă spre carte a oamenilor muncii de la orașe și sate și a tineretului, permanentizarea lor ca cititori ai bibliotecilor”.

Despre biblioteca din Holboca, care are numeroși cititori permanenți, se poate spune că își îndeplinește menirea și poate participa cu succes la acest concurs.

A. CROITORU

Preocupări în prag de primăvară

În aceste zile, cînd după calendar ne aflăm în plină iarnă, în natură a început domnia primăverii. Simțind înnoirea din natură, colțul ierbei a ieșit la lumină înverzind pe alocuri cîmpiile, iar mușurii sînt gata să se deschidă.

Primăvara timpurie a adus țaranilor muncitori preocupări noi. Iată, bunăoară, membrii celor trei întovărășiri din comuna Dobrița, raionul Tg. Jiu, au desfășurat 40 la sută din suprafața plantată cu pomi fructiferi, au plantat peste 500 de tufi și au transportat 1.800 tone de gunoi de grajd. Colectiviștii din Păulești, regiunea Baia Mare, au amenajat și înșămîntat cu legume peste 800 m.p. paturi calde. Vor produce astfel legumele timpurii care le vor aduce însemnate venituri bănești.

Gospodăria colectivă din Olari, regiunea Oradea, a obținut în anul trecut de pe cele 100 hectare cultivate cu orz, cîte 3000 kg/ha. Unul din secretele acestei producții mari a fost semănatul timpuriu. Învățînd din experiența anului trecut, colectiviștii au trecut de pe acum la înșămîntarea orzului de primăvară.

Este știut faptul că lucrările agricole de primăvară cer un mare volum de muncă într-un timp scurt. Pe de altă parte, de executarea la timp a acestor lucrări depinde în mare măsură soarta recoltei viitoare. Iată de ce se impune o deosebită atenție și grijă pentru executarea cît mai de timpuriu a acestora.

Ce avem în mod practic de făcut?

În primul rînd trebuie ca peste tot să se termine lucrările pregătitoare pentru campania agricolă de primăvară. Între acestea, repararea uneltelor, condiționarea și tratarea semintelor au o deosebită importanță. Experiențele făcute la Institutul agronomic din București au arătat că prin folosirea semintelor bine condiționate și tratate, producția a crescut cu pînă la 30 la sută. În același timp să se continue transportul gunoierului de grajd și a altor îngrășăminte, pe terenurile destinate înșămîntărilor, cît și în vii, livezi, grădini de legume. Gunoiul de grajd este îngrășămintul cel mai complet și care dă un însemnat spor de recoltă la hectar. Totodată trebuie să se treacă cu toate forțele la executarea înșămîntărilor de primăvară. Orzul, mazărea, floarea soarelui, sînt plante care se pot semăna fără nici un fel de risc. Semintele acestora nu suferă din cauza gerului. Ele se păstrează foarte bine în pămînt, pînă cînd temperatura și umiditatea devin favorabile încolțirii și răsării lor. Semănate timpuriu ele răsar și se dezvoltă viguroși înainte de a apere buruienile și insectele dăunătoare.

O atenție deosebită trebuie să se dea semănturilor de toamnă. Acestea trebuie controlate pentru a stabili felul cum au iernat. În cazul cînd din cauza înghețului și dezghețului repetat criul este descăltat, trebuie să se execute o tăvăluire pe întreaga suprafață. Dacă se observă formarea crustei la suprafața pămîntului, să se execute o grăpare perpendiculară pe direcția rîndurilor, pentru a nu smulge tinerele plante din pămînt. Acolo unde există posibilități să se aplice îngrășăminte chimice, care ajută la creșterea plantelor. Se recomandă în acest scop superfosfatul și azotatul de amoniu în cantitate de 300 kg/ha. Foarte bune rezultate dă și cenușa.

În vie și livadă sînt de asemenea multe de făcut. În aceste zile se fac ultimele pregătiri pentru plantarea viilor și pomilor. Zilele frumoase dinaintea înfloririi pomilor sînt deosebit de prielnice executării tăierilor, se pot face arăturile și împrăștierea îngrășămintelor în intervalele dintre pomi.

La toate aceste lucrări, fie că se execută în cîmp, în vie, în livadă sau în grădina de zarzavat, trebuie să se țină seamă de condițiile specifice de sol și climă ale regiunii respective. De aceea este necesar să cerem sprijinul inginerilor și tehnicienilor care pot face recomandări precise și deosebit de valoroase.

Ing. M. BOGDAN

O ocupație educatoare de mari venituri — legumicultura. Iată-i pe colectiviștii din Grădinari, regiunea București, pregătind răsăturile necesare grădinii lor de legume.

PERSPECTIVELE AGRICULTURII ÎN RAIONUL NOSTRU

În anul care a trecut, lucrătorii din agricultura raionului Birlad au obținut bogate realizări. Dintre acestea, la loc de frunte se situează terminarea cooperativizării agriculturii. Convîngîndu-se de avantajele noului în comun, tot mai mulți țărani muncitori au pașit pe drumul arătat de partid, înscriindu-se în gospodăriile colective și întovărășirile agricole. În prezent 7.645 familii de țărani muncitori lucrează în cele 59 gospodării colective și întovărășiri pe o suprafață de 23.528 ha.

Unul din cele mai importante rezultate ale cooperativizării raionului este faptul că muncind în comun, sub îndrumarea inginerilor și tehnicienilor, aplicînd regulile agrotehnice recomandate de știință, țăranii muncitori au obținut recolte mari la toate culturile agricole.

O mare parte din teritoriul raionului nostru este ocupată de dealuri și coaste favorabile culturii viței de vie și pomilor fructiferi. Cu toate acestea viile existente sînt în majoritate formate din soiuri hibride, cu productivitate mică, iar livezile sînt reduse ca suprafață. Pentru dezvoltarea sectorului vitivinic și îmbunătățirea calității lui, în anul trecut a luat ființă pepiniera pomicolă raională, menită să asigure materialul săditor necesar unităților socialiste. Pentru început s-au plantat 11 ha. livezi de pomi fructiferi și 16 ha. vie altoită.

În anul 1960 planul de producție prevede obiective precise, care vor duce la dezvoltarea pe mai departe a sectorului socialist, la mărirea producției marfă, la asigurarea pieții cu mari cantități de produse agricole. Astfel s-au planificat pe raion producții medii de 1.370 kg. grâu, 1.600 kg. porumb, 1.000 kg. floarea-

soarelui și 16.300 kg. sfeclă de zahăr la hectar. Aceste producții sînt mult mai apropiate de posibilitățile reale și totodată mobilizatoare. Pentru dezvoltarea sectorului vitivinic, gospodăriile colective vor planta în 1960 o suprafață de 277 ha. vie altoită și pe radacini proprii și 85 ha. livezi de pomi fructiferi. Condițiile naturale ale raionului oferă posibilități de dezvoltare și pentru sectorul legumicol. Grădinăritul s-a dovedit a fi deosebit de rentabil mai ales pentru unitățile din apropierea orașului, care au posibilități de desfacere pe piață. De aceea, unitățile din raion și-au propus să cultive cu legume și zarzavaturi o suprafață de aproape 500 ha., iar cu cartofi peste 220 ha.

Calauzindu-se după indicațiile Plenarei G.C. al P.M.R. din 3-5 decembrie 1959, gospodăriile colective din raion și-au propus să dezvolte sectorul zootehnic și îndeosebi creșterea vacilor de lapte. Folosind posibilitățile proprii cît și creditele acordate de stat, gospodăriile colective vor cumpăra în 1960 un număr de 1.400 de vaci. O parte din acestea vor înlocui efectivele de vaci necorespunzătoare, slab productive. Ca urmare încercărilor la suta de hectare teren agricol va fi la sfîrșitul anului 1960 de 16 bovine, din care 8 vaci, 101 ovine și 30 porcine, din care 4 scroafe. De asemenea, gospodăriile își vor dezvolta sectorul apicol, cît și cel al creșterii pasărilor, al caror număr va ajunge la 100 pentru fiecare 100 ha. cultivate cu cereale. O dată cu creșterea efectivelor, planul prevede o creștere simțitoare a producțiilor. Astfel s-au prevăzut ca producții medii pe raion: 1.300 litri lapte pe cap de vacă furajată, 45 litri lapte de la fiecare oaie, 16 porci la fiecare scroafă, 90 oua de la fiecare găină și 15 kg. miere marfă de la o coloină de albine. Există în mod practic posibilitatea de a se obține aceste producții prin îmbunătățirea hrănirii și îngrijirii animalelor și îndeosebi prin folosirea pe scară largă a porumbului însilozat în hrana tuturor speciilor de animale. Avînd în vedere marea importanță a acestui furaj, care pe lîngă faptul că este consumat cu plăcere de animale, dînd rezultate deosebit de bune în producție, este și foarte ieftin, s-a propus extinderea culturii lui. În acest an vor fi cultivate cu porumb siloz 500 ha. de pe care se vor obține în medie 25.000 kg./ha., deci în total 20.000 tone porumb siloz. Pe lîngă acestea, se vor folosi pentru însilozare și alte plante care se prelcza la acest procedeu de preparare și conservare.

Din cele arătate pînă acum reiese că anul 1960 va însemna o etapă nouă în dezvoltarea agriculturii raionului nostru, etapa în care se va trece cu toate forțele la consolidarea sectorului socialist și îndeosebi a gospodăriilor colective. Vrem ca în anul acesta să lichidăm cu producțiile mici la hectar, să dezvoltăm sectorul zootehnic — ramură de-

osebit de rentabilă în condițiile raionului nostru.

Sînt sarcini care cer o bună organizare a muncii și o conducere pricepută, aplicarea tuturor recomandărilor științei agrozootehnice. De aceea, încă de la începutul anului, gospodăriile colective au trecut la organizarea brigăzilor și echipelor. Terenurile au fost repartizate acestora, asigurîndu-se permanentizarea lor pe durata întregului ciclu de producție. Ținîndu-se seama de fertilitatea fiecărui lot de pămînt în parte, s-au stabilit sarcini de plan precise, precizie și mijloacele agrotehnice ce vor fi aplicate. De asemenea, ținîndu-se seama de condițiile specifice ale fiecărei gospodării și de recomandările pentru anul 1960, s-au stabilit nonnele de lucru pentru toate lucrările agricole.

Aceste măsuri, cît și entuziasmul cu care au pornit la muncă colectiviștii și întovărășii din raionul Birlad, încă de la începutul anului, sînt primele asigurări că sarcinile propuse pe anul acesta vor fi cu siguranță realizate.

Ing. PETRU CHIRIAC
șeful secției agricole a Statului popular raional Birlad.

Cine poartă vina?

În toamna anului trecut, și în comuna Malu Mare ca în altele ale sate și comune din raionul Craiova, a luat ființă un cerc agrozootehnic, la care s-au înscris numeroși țărani muncitori.

La primele lecții au venit toți cursanții. Pe bună dreptate, ei așteptau ca lecțiile să le înțălișeze metodele bune folosite de colectiviștii din alte comune, recomandările agrotehnice în legătură cu efectuarea muncilor agricole și mai ales ce trebuie să facă în mod practic pentru ca munca lor să fie mai spornică.

Dar se vede treaba că lectorii au uitat despre aceste dorințe întemeiate ale cursanților. Că așa stau lucrurile ne-o demonstrează lecțiile întocmite în grăbă, aride, greu de urmărit și care s-au limitat aproape în întregime la prezentarea aspectelor teoretice ale problemelor. Cursanții și-au arătat dintr-un început nemulțumirea lor, dar lectorii n-au ținut seamă de aceste corințe și au prezentat în continuare lecții la „nivelul” celor ținute în primele săptămîni.

Ca urmare, cursurile au fost frecventate de tot mai puțini cursanți, ba unele au fost oprite din lipsă de... auditori.

Iar tovarășii care răspund de cercul agrozootehnic se tot întrebă, mirați: de ce nu vin oamenii?

M. O.

Colectiviștii din comuna Grădinari, regiunea București, pun mare preț pe îngrășarea ogoarelor cu gunoi de grajd. Ei pun astfel temelie unei recolte bogate.

e ce-ndrăgesc mai mult

Cirpită cu răzoare-odinioară
Părea cimpia-o cergă peticită,
Creștea ici griu și dincolo seacă
Și mai păștea pe margini cite-o vită.

vreun copac cu frunza rară-n creangă
Aria tăcerii străjuia.
-auzea nici sunet de talangă
Techezat, nici muget de vițea.

Părea că doarme cimpul și visează
Și „apa morții” curge pe ogor
Prelung și grav vestind că e amiază
Iși începeau asinii tristul cor.

ploile înveseleau cimpia
nile noastre răzlețite
a nădejdea, dorul, bucuria,
Ițfel ni le-am vrut împodobite.

Așa cum ni le-am vrut, le-avem acum.
Partidul ne-a trimis cuvintul
Și rind pe rind pornind pe noul drum
Am început să ne unim pământul.

arcadă trasă la rindea
re-am ridicat o cu ficioară
ris frumos cu roșie vopsea
dăria colectivă „Zorii”.

La început, în parte, fiecare
Iși îndrăgea căpăstrul cu lăntug,
Fișia lui cirpită-ntre răzoare
Și oaia lui, și vita lui de jug.

id cu zorii străbăteam cimpia
mănăm în colectiv ogorul,
care-mi cunoșteam fișia
rădă-n care-mi răsturnam răzorul.

Tirziu doar lanul vâlvind mereu
Inceruit în margine de zare
A îngropat răzoarele cu greu
In aur mult, în aur și uitare.

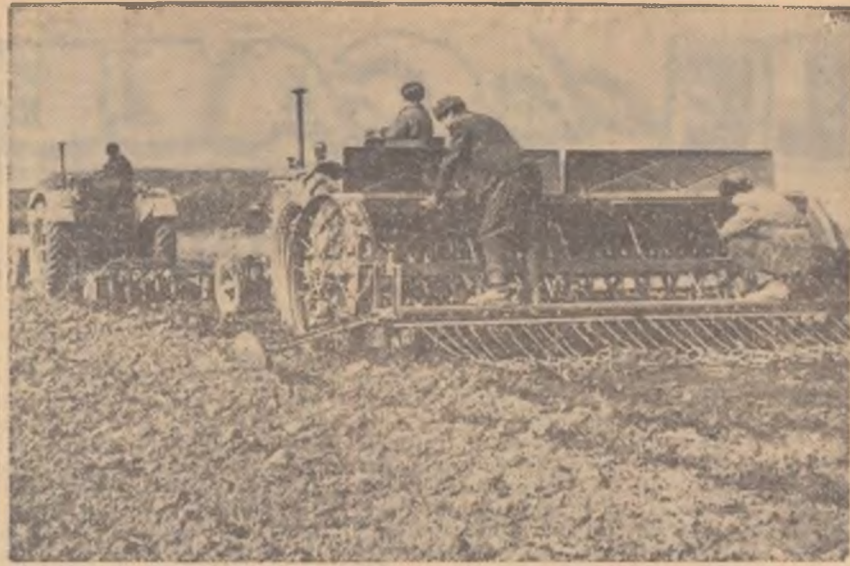
atru vaci prășirăm o cireadă
na azi nu ncape într-o stină;
at uitării potima neroadă
răgirăm munca împreună.

Pe drumul larg, în cimp fără hotare,
Cu sacii stivuiți între obloane
Treceau spre sat, gonind pe lângă care
Ca vintul repezi, două camioane.

văzut din pragul primăverii
adele or să fie mai destule
ș-n șir au ciocănit dulgerii
magazii să nalțe și pătule.

Tălângile văzduhul limpezesc
Cind turmele la stine se adună.
- Vecine, spune-mi, pentru ce-ndrăgesc
Mai mult tot ce făcurăm împreună?

FLORIAN SAIOC

Pe ogoarele gospodăriei de stat Andrășești, regiunea București. Folosind din plin timpul prielnic, brigada condusă de comunistul Ion Lupea a început însămânțările.

Primăvara și Făurar

Anul acesta semnele desprimăvărării s-au arătat mai devreme ca de obicei. Ce-l drept, cu sfială, timid, ca și cum s-ar întreba dacă februarie este de acord sau nu. Dar februarie a acceptat. Firește că nu fără unele împotriviri. Noaptea pământul se zgîrcește de frig. Dimineața mai stă amorțit un timp, pînă cînd îl înmoale valul pretimpuriu de umezeală caldă. Atunci, peste valea dintre dealurile Platoneștiului și apa Ialomiței încep a pluti fiuoare de aburi. Sute de cizme de cauciuc pornesc să înoate prin glodul moale, împinzit de făgașurile adînci și înguste pe care le taie roțile atelajelor. Ziua de muncă în făurar îi reunește pe toți colectivității din comună, într-un furnicar pe care calendarul de sezon nu-l putea cunoaște altădată. Datorită colectivizării iarna, fie ea blîndă sau cît de aspră, și-a pierdut pentru totdeauna fajma de sezon mort.

— Înainte, cum amortește musca, amortește și țaranul. Acum, putere de muncă să ai, că de lucru se găsește cu ghioțura.

Sînt cuvintele colectivistului Ion Cișloi. Sfîșoi, vorbăreț și adesea de o ironie mușcătoare, colectivității din Platonești l-au poreclit moș Tepușă. În carnetul brigadierului Aurel Gheorghe, moș Tepușă poartă din gros, lată o zi oarecare: „Dezgropat la silozuri 9 metri cubi de pămînt — tocat paie și ciocan — cărat urulală”. Așadar, într-o zi, a săpat 9 metri cubi de pămînt bătătorit și încă înghețat. A mai făcut și alte treburi. A lucrat pînă seara. La fel

muncesc toți colectivității în putere din Platonești. E un zor de arie în făurar, pe care, ei îl explică scurt, printr-un cuvînt rostit grav și cu accent de răspundere: planul! Planul de producție pe 1960.

Niciodată n-a avut gospodăria colectivă „Donca Simo” un plan atît de bogat. Niciodată n-a fost atît de aproape posibilitatea ca această gospodărie să ajungă fruntașă pe raionul Fetești. De aceea, oamenii se întrec pe ei înșiși.

Planul prevede introducerea de culturi irigate pe 300 hectare. E vorba de un teren bălțit. Desecările și drenările s-au făcut prin muncă voluntară într-un timp record. Norma pe cap de om — 15 metri cubi. Echipa comunistului Nicolae Răducanu a rămas să lucreze și peste normă. Chira Preda, Marieta Bucur, Ioana Zaharia și alte collectiviste de nădejde au rămas să sape și ele lîngă bărbați. Ele s-au convins încă de anul trecut ce belșug le aduc irigațiile: 1.250 tone de sfeclă de zahăr, 300 tone porumb boabe și 3.220 tone de porumb siloz. O comoară dezgropată dintr-un pămînt pînă acum sterp.

Planul înainte de toate! — spune comunistul Cornel Ciobanu, președintele colectivei. Dar tot el, din-

tr-o înaltă conștiință de om al muncii noi, le-a propus colectivității să dea o mină de ajutor și la desecările din comuna vecină Săveni. Oamenii au primit. Acum lucrează acolo cu rîndul. Munca voluntară o fac în cinstea unui eveniment drag, Congresul al III-lea al Partidului.

Pe osiile carelor vor apăsa poveri sporite. Se cer de aceea atelaje trainice. Este tocmai ce fac meșteșugarii colectivei. Campania de reparații e pe sfîrșite.

Fierarii decălesc zeci de metri de lanțuri. Încearcă să le facă mai rezistente. Anul trecut se rupeau. Mai ales cele folosite la tîrșuri. Fierarii n-au cerut să fie plătiți și pentru această muncă în plus. Numai dulgherului Constantin Mirică i s-a părut că 15 procente pentru reparatul unei scoarțe de cărută e prea puțin. A dat o scoarță reparată de mîntuială. Președintele i-a spus:

— Și tu pierzi. Din căruța asta ar putea să curgă superfosfat sau grăunțe. Să zicem că s-ar irosi 10 chile la un transport. La 100 de transporturi, vine o tonă. Nu pierzi și tu?

Mirică nu se mai uită acum la procente. Lucru de calitate să iasă! Ce să mai zică Mirică? Nicolae Zaharia, responsabilul fermei, mun-

cește cu atîta însuflețire încît aproape toți colectivității îl iau ca exemplu. El știe una și bună: gospodăria va trebui să aibă pînă la sfîrșitul anului 221 de taurine. În 1959, a avut numai 146.

Dar Bănică Tănase, de la păsări? S-a mutat cu casa la incubatoare. A adus-o și pe nevastă-sa. Într-o noapte, nici n-a dormit. Lămpile filau și scoteau gaze toxice. Trebuia să le regleze din oră în oră. Ca să trăiască puii. Două mii de pui într-o serie! Și pînă-n iunie, vor scoate opt serii. Cîte una la trei săptămîni. Anul trecut, colectiva a avut 1.177 de păsări. În 1960, va crește 9.300!

„Așa e cînd ai cloști cu patru picioare, adică incubatoare!” — spune Bănică cu aerul cel mai firesc din lume.

Nu-i timp de odihnă în făurar. Lucrează chiar și moș Gheorghe Poenaru, pensionar colectivist. A cerut să fie difuzor voluntar. Imparte ziarele și corespondența. Face zilnic numeroase drumuri. Iși caută pe oameni acasă și la locul de muncă. Numai să nu întîrzie corespondența.

Nu-i timp de odihnă. Și zăpadă de-ar mai fi, și vifor, oamenii au de lucru. Au mutat primăvara în făurar. Și e bine

C. NICOLAE

tăpini. Sări de la masă
aceeași zi murîți, vă
ori ce naiba? !
nia care-l apucase, în-
a? Nu puteai s-o faci
stat pe jar, flăcăul răs-
toamnă.

avidov...
băiatule dragă, e bine

PAMINT DESTELENIT

să te gîndești întotdeauna dinainte — zise Davidov cu un ton povățuitor. Zimbi însă îndată și se gîndi: „Nu sînt eu în măsură să i-o spun, și nici el să mă asculte”.

Tăcînd convingător citeva clipe, Davidov adăugă:

— Ei, ce să-i faci, du-te, și către seară o să venim cu toții la tine, așa, pentru un minut-două. Lui Nagulnov și lui Razmiotnov le ai spus?

— I am invitat de-acum.

— Așa. O să venim toți trei să stăm un ceas. De băut n-o să bem mult, că nu se cade, nu e vremea potrivită, așa că să nu vă fie cu supărare. Hai, du-te, și-ți doresc fericire. Deși, urările o să ți le facem cînd o să venim... Și ea, nevastă ta e burtoasă rău?

— Nu prea, dar de văzut, se vede...

— Ei, e întotdeauna mai bine cînd se vede, — zise iarăși Davidov cu un ton puțin povățuitor, și iarăși zimbi surprinzînd ceva forțat în această discuție.

Iar cînd peste un ceas, Davidov semna un raport, apărîu fericitul tată, Mihei Kuznețov, care îmbrățișîndu-l din mers pe Davidov spuse emoționat și grăbit:

— Hristos să te păzească, președintele nostru! L-a adus Andrișka pe felcer taman la timp: era pe moarte muierea, dar cu ajutorul lui mi-a trîntit un flăcău cît un vițel de mare. Nici nu poți să-l ții în brațe. Felcerul spune că nu mergea așa cum trebuie. Eu însă știu una și bună: cum mergea, cum nu mergea, am un flăcău în familie! Ai să fii naș, tovarășe Davidov!

Netezindu și fruntea cu mîna, Davidov zise:

— Am să fii naș și mă bucur foarte mult că nevastă-ta a scăpat cu bine. Dacă ți trebuie ceva pentru gospodărie vorbește mîine cu Ostrovnov. O să primească dispoziții. Asta e! Iar că flăcăul nu mergea așa cum trebuie, nu-i bai! Află de la mine că rar se întîmplă ca flăcăii să meargă chiar așa cum trebuie. Adevărații flăcăi!... — Și de data aceasta nici nu mai zimbi, fiindcă nu-și surprinsese tonul povățuitor de care risese cu citeva clipe în urmă.

Ce să-i faci! Devenise, pesemne, sentimental marinarul dacă o bucurie străină și dacă sfîrșitul fericit al suferințelor unei mame îl făcuseră să lăcrămeze. Și simțînd că l podidese lacrimile, își acoperi ochii cu palma lată și adăugă cu un ton grosolan:

— Hai, du-te, te așteaptă nevasta. Dacă ai nevoie de ceva, vino pe aici. Pînă una-alta, du-te însă, n am vreme, pricepe că și fără tine am aici treabă destulă.

(Va urma)

În lipsa frunzișului și florilor, lupta împotriva dăunătorilor livezii dă rezal-tatele cele mai bune. Iată-i pe colectivității din Fălcoianca, regiunea Bucu-rești, executînd stropirea pomilor.

Vizita lui N. S. Hrușciiov în Indonezia

Aspect din timpul vizitei lui N. S. Hrușciiov în Indonezia.

(TELEFOTO: TASS-AGERPRES)

După o scurtă ședere în Birmania, N. S. Hrușciiov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. vizitează în momentul de față Indonezia.

Vizita sa este un prilej de mare bucurie pentru cei aproape 90 de milioane de locuitori ai celor 3.000 de insule cîm numără republica indoneziană. Primirea entuziastă de care s-a bucurat șeful guvernului sovietic este grăitoare pentru sentimentele de prietenie care animă poporul indonezian față de marea popor sovietic, față de marea Uniune Sovietică.

Popoarele recent eliberate de sub jugul imperialismului, cum este cazul Indoneziei, văd în lagărul socialist, în fruntea căruia se găsește Uniunea Sovietică, un prieten de nădejde care îi ajută dezinteresat să iasă din inapoierea economică în care au fost ținuți de singeroasa dominație colonialistă. Aceste popoare iubitoare de pace văd în Uniunea Sovietică principala forță a luptei pentru statornicirea unei păci trainice în lume.

În ziua de 22 februarie N. S. Hrușciiov a participat la grandiosul miting de la Surabaya, oraș cu glorioasă tradiție revoluționară. Cîteva sute de mii de cetățeni s-au adunat aici ca să-l vadă și să-l asculte pe șeful guvernului sovietic.

„Pentru țările Orientului — a spus N. S. Hrușciiov — are o deosebită importanță întărirea continuă a puterii lagărului socialist, deoarece aceste țări vor putea să se bizuie într-o măsură și mai mare pe sprijinul unor prieteni devotați. Prietenia sovieto-

indoneziană se bazează pe comunitatea vederilor noastre, într-o problemă principală — menținerea și întărirea păcii. Prietenia noastră nu amenință pe nimeni și nu este îndreptată împotriva unei terțe țări”.

Iar președintele Republicii Indonezia, Sukarno, mulțumind călduros lui N. S. Hrușciiov pentru ajutorul pe care U.R.S.S. îl acordă Indoneziei în rezolvarea sarcinilor sale economice a spus:

„Premierul Hrușciiov este conducătorul unui stat prieten nou. Înaltul nostru oaspete reprezintă nu numai cele 212 milioane de oameni din țara lui; el este și reprezentantul a peste un miliard de oameni din lagărul socialist. L-am invitat pe conducătorul guvernului sovietic în Indonezia în scopul consolidării legăturilor de prietenie între țările noastre. L-am invitat pentru ca el să poată cunoaște mai îndeaproape poporul indonezian și să se convingă de dorința lui fierbinte de pace. Premierul Hrușciiov este unul din participanții la apropiata conferință la nivel înalt. Dorim ca glasul poporului indonezian — a spus în continuare președintele Sukarno — glasul țărilor iubitoare de pace din Asia să fie auzit la această conferință.

La universitatea națională a Indoneziei, unde a vorbit cu o zi înainte N. S. Hrușciiov, a înfățișat posibilitatea eliminării războaielor din viața societății, ca o urmare a noului raport de forțe pe plan internațional stabilit după cel de al doilea război mondial. N. S. Hrușciiov a arătat aici că acest raport se întemeiază pe trei factori și anu-

me: „în primul rînd, politica de pace și ideea coexistenței pașnice se bucură în zilele noastre de sprijinul puternic și activ al maselor largi populare din întreaga lume; în al doilea rînd, principiile păcii și coexistenței pașnice stau astăzi la baza politicii externe a multor state; în al treilea rînd, forțele partizanilor păcii și coexistenței pașnice dispun actualmente de mijloace materiale extrem de impunătoare”.

Ziarele din Indonezia consacra în aceste zile multe pagini vizitei lui N. S. Hrușciiov. În multe articole se fac paralele între politica de subjugare dusă față de Indonezia de colonialiști și atitudinea cu adevărat frățescă a U.R.S.S. Ziarul de mare tiraj „Kedaulatan Rakjat” din Djokjakarta scria: „Timp de secole, poporul indonezian a cunoscut pe omul alb ca pe colonialistul care-și atribuia o misiune sacră. În ce-l privește pe omul alb — Hrușciiov, constatăm ceva foarte deosebit. El nu face parte dintre cei care tratează popoarele coloniale ca pe obiecte de jaf și cîmpire, ci, dimpotrivă. Convingerea lui Hrușciiov că Indonezia se va dezvolta din toate punctele de vedere este sinceră și nu diplomatică.

Au trecut de acum două săptămîni de cînd avionul lui N. S. Hrușciiov a decolat la Delhi și pînă azi, cînd N. S. Hrușciiov vizitează Indonezia. Fiecare zi a călătoriei sale în țările Asiei reprezintă un triumf al politicii de pace, al coexistenței pașnice, politică pe care o promovează cu vigoare țările socialiste, în frunte cu marea Uniune Sovietică.

oare ca în timpurile noastre, cînd mai există încă milioane de oameni care mor de foame, să se fi găsit o mai bună folosire a mijloacelor uriașe care au fost cheltuite pentru producția unei noi bombe?”.

Aceeași întrebare și-o pune, firește, și poporul francez, care dezaprobă cu indignare actul nesăbuit al guvernului.

Un argument care nu rezistă criticii

Pentru a motiva cit de cit nesăbuitul act al experimentării bombei atomice în Sahara, față de care opinia publică mondială și-a exprimat indignarea și dezaprobarea, cercurile oficiale și presa burgheză din Franța susțin că s-a procedat astfel în dorința de a spori prestigiul Franței.

Este o argumentare care nu rezistă cit de cit criticii. Adevăratul prestigiu al unei țări se câștigă prin asemenea fapte care aduc foloase întregii omeniri. Or explozia bombei atomice în Sahara a făcut să se mărească gradul de infectare a atmosferei cu substanțe radioactive aducătoare de moarte. Astăzi, cînd întreaga omenire își pune speranța în rezolvarea principalei probleme a zilelor noastre: problema dezarmării generale și totale, explozia bombei atomice în Sahara nu poate decît să complice rezol-

varea acestei sarcini. Iată de ce, făcînd să explodeze bomba atomică, guvernarea franceză au atras aprobarea opiniei publice mondiale.

„Adevărata glorie a Franței — a declarat prof. John Bernal, președintele executiv al Consiliului Mondial al Păcii — ar consta în respectarea declarației făcute de gu-

Note POLITICE

vernul francez în O.N.U. în 1946, că va folosi energia atomică în scopuri pașnice”.

Exprimîndu și părerea că Franța și-ar putea dobîndi adevărată glorie nu printr-o politică de creare a unor arme distrugătoare, Paul Struye, președintele senatului belgian, scria, de asemenea, în coloanele ziarului „Libre Belgique”: „Nu s-ar putea

Unde copiii nu sînt floarea vieții

Ce este mai scump, mai apropiat, mai de preț pentru o mamă decît copilul căruia i-a dat naștere în chinuri? Nimic nu poate fi mai tragic pentru o mamă decît să-și vadă copilul suferind de foame, de mizerie și să nu-i

A 42-a aniversare a Armatei Sovietice

Glorioasa Armată Sovietică, apărătoarea de neînvinc a securității popoarelor și a păcii, și-a sărbătorit în ziua de 23 februarie cea de-a 42-a aniversare. Creată la propunerea lui V. I. Lenin, în focul luptei împotriva agresiunii imperialiste din anul 1918, Armata Sovietică a apărut cu fermitate cuceririle Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, libertatea și independența invincibilei Țări Sovietice. În anul 1941, Uniunea Sovietică a fost atacată mișelește de Germania hitleristă. La chemarea Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, poporul sovietic și armata sa au luptat cu un eroism fără seamăn, zdrobind fiara hitleristo-fascistă și eliberînd popoarele înrobite de fascismul german. O contribuție hotărîtoare a adus eroica Armata Sovietică și la înfrîngerea cîmpitorilor japonezi.

Alături de toate popoarele care și-au dobîndit libertatea și independența națională, poporul român poartă o dragoste fierbinte și o vie recunoștință eroicilor ostași ai Armatei Sovietice. În condițiile favorabile create de înaintarea victorioasă a Armatei Sovietice pe teritoriul țării noastre, forțele patriotice din România, sub conducerea Partidului Comunist Român, au înfăptuit insurecția armată de la 23 August 1944. Singele vărsat de ostașii sovietici și romîni pentru eliberarea patriei noastre, a pecetluit pe vezi frația de arme romîno-sovietică, expresia prieteniei și a alianței de nezdruincinat dintre poporul român și poporul sovietic.

Cea de a 42-a aniversare a Armatei Sovietice a fost sărbătorită nu numai de poporul sovietic, ci și de toate popoarele țărilor de democrație populară, de toți oamenii iubitori de pace din întreaga lume. Cu acest prilej au avut loc adunări festive, în cadrul cărora s-a exprimat dragostea neajmărită și recunoștința vie față de eroica Armată Sovietică, pămînt de neînvinc a păcii și securității internaționale. Armata Sovietică, și alături de ea armatele frățesci ale țărilor socialiste, stau de strajă integrității și securității întregului lagăr socialist, apărării celui mai de preț bun al întregii omeniri, pacea.

PE SCURT PE SCURT PE SCURT

● La conferința de la Geneva pentru încetarea experiențelor cu arma atomică, delegația sovietică a făcut noi propuneri importante. Este vorba de adoptarea în stadiul inițial al organizației de control, adică într-o perioadă de aproximativ 2—3 ani, a unor criterii simplificate pentru trimiterea echipelor de cercetare la fața locului a fenomenelor suspecte de a fi explozii nucleare.

● Delegația oamenilor de stat sovietici, compusă din 11 președinți de consilii ai republicilor sovietice în frunte cu D. Poleanski, și-a încheiat vizita în S.U.A.

„Am plecat în Statele Unite ale Americii într-o misiune de pace și prietenie și sîntem bucu-roși să declarăm că delegația noastră și-a îndeplinit această sarcină” — a declarat Dmitri Poleanski la întoarcere.

● La Bonn s-a hotărît să se achiziționeze pentru Bundeswehr rachete teleghidate americane de tip „Sergent”. Comisia Bundestagului pentru problemele apărării și comisia bugetară au aprobat cererea guvernului de la Bonn cu privire la achiziționarea acestor rachete.

● Referindu-se la surse oficiale vestgermane, agenția ADN relatează că Ministerul de Război al R. F. Germane a comunicat că va avea loc o nouă acțiune de confiscare a pămînturilor țărănilor pentru nevoile Bundeswehrului. În curînd vor fi construite noi poligoane de instrucție, iar cele existente vor fi lărgite.

● După cum anunță agenția ADN, „Uniunea alogătorilor împotriva înarmării atomice, pentru pace și înțelegere reciprocă” din Bremen, a organizat un miting care s-a desfășurat sub lozincă: „Impoltriva antisemitismului și neonazismului, pentru dezarmare generală”.

● Într-o știre transmisă de la baza avialică Vandenberg (statul California), agenția Associated Press dă amănunte în legătură cu eșecul rachetei purtătoare a satelitului artificial „Discoverer-10” care a fost distrusă la 19 februarie de postul terestru de control la 60 secunde după lansare, deoarece se abătuse de la traiectoria stabilită.

● La 22 februarie președintele Statelor Unite ale Americii, Dwight Eisenhower, a plecat pe calea aerului într-o călătorie prin țările Americii de sud. El va vizita Brazilia, Argentina, Chile și Uruguayul.

● Luînd cuvîntul în seara zilei de 18 februarie la posturile de televiziune, primul ministru al Cubei Fidel Castro, a condamnat cu minie poziția autorităților americane în legătură cu atacurile unor avioane care au decolat de pe teritoriul S.U.A. împotriva Cubei

● După cum anunță agenția China Nouă 66 de parlide politice și organizații obștești din America Latină au dat publicității un apel comun în care propun să se organizeze între 20 și 26 martie „Săptămîna de sprijinire a luptei popoarelor latino-americane împotriva imperialismului S.U.A.

● La 20 februarie, la Bruxelles și-a încheiat lucrările conferința mese rotunde. În urma acestei conferințe, la 30 iunie se va acorda independență Congoului belgian.

● După cum a declarat V. Frolov, directorul Institutului pentru Arctica și Antarctica, cu sediul la Leningrad, în luna martie în Arctica, la nord-est de insulele Novosibirsk, va fi înființată noua stație sovietică în derivă „Polul Nord-9”.

E. MARTON

Patru fete-n salopete

Celor patru tractoriste frun-
țe de la S.M.T. Traian-Sat, re-
giunea Galați, în frunte cu Ste-
la Dan.

Patru fete-n salopete
Lăudate-s prin ziare,
La gazeta de perete
Și-n panoul de onoare.

Patru fete-n salopete
Patru fete tractoriste,
Cu mușcate prinse-n plețe
Sint, în felul lor, artiste.

Patru fete-n salopete
Le-întilnești pe toate patru
Și pe cimp muncind cu sete
Și-n formația de teatru.

Patru fete-n salopete
Cu mindrețe de tractoriste
Tuturora pildă dete
Primele ieșind pe-ogoaie.

Patru fete-n salopete
Ară pe tarla cit zece ;
Și, cum merg, parcă-s rachete,
Pas, băiete, de le-ntrece !

PETRE POPA

DREPT LA ȚINTA

Georgel la pătrat

— Sint tehnicianul veterinar
Gheorghe V. Gheorghe, se grabi
el să se prezinte. — Adică de
două ori Gheorghe. Dar, pen-
tru ca numele meu să sune mai
„șic“, mi-am zis Georgel. Mai
precis, Georgel la pătrat.

— Despre mine, zic, poți să-ți
spui și Georgel la cub. Vorba
e: treaba merge ?

— La marele... fix, mă asig-
ură el. — Chiar acum sint
în... exercițiul funcțiunii.

Mă uitai mai bine la Geor-
gel. Înăltuț și subțirel, cu hăi-
nuțe nou-nouțe, cu cravată în-
florată și pantofi la fel de noi,
toț ferințu-i de noroi. (Cu o zi
înainte, prin comuna Vădeni, ra-
jonul Brăila, plouase ca... primă-
vara). Și numai ce-l văd pe
Georgel îndreptindu-se către
îngrijitorul de la ferma zooteh-
nică a colectivei, întrebând de la
distanță, c-un ton grav și cu
prestanță :

— Ei, nea Vasile, cum se
mai simte „ecvus“, adică... ar-
măsarul ? Dar Joiana ?

— „Ecus“ al dumatile mai
e cum mai e, da' Joiana noas-
tră se simte rău de tot...

— Foarte bine. Administra-
ză-i o doză de... „zea mais“.

— Ce să fac ? — zise omul.

— „Zea mais“, adică porumb,
ce naiba ! Dar Ghiță ăla, adică...
„sus scrofa ferrus“ ce mai face ?

— Care „sus“, taică ? — zise
îngrijitorul. — Nici nu se mai
poate scula de jos, săracul. Pof-
tim de-l vezi...

— Hm ! Știi că-mi plăci ? —
zise Georgel. — Să intru eu în
noroiul ăsta, cînd...

Nici n-apucă bine să sfîr-
șească vorba, că din fundul o-
grăzii taurul Costache, vrînd
poate să mai zburde nițel slo-

boț sau atras pesemne de cra-
vata înflorată a lui Georgel, se
și năpusti, val-virtej, către noi.
Georgel o și rupse la sănătoasa,
uitînd și de noroi și de tot, strî-
gînd cit îl ținea gura : „Păzea,
că vine bos taurus furiosus“...
La spusele căruia, îngrijitorul
îmi spuse într-o păsărească a-
semănătoare :

— Georgel ăsta, vericule, ca
să zic și eu așa, face parte din
specia „fillizonus“, genul „ne-
educatus“, varietatea... „necores-
punzătorus“.

P. TELEMAN

ZOR CU REPARATUL

La S.M.T. din Valea
Nucarilor, raionul Tulcea,
nu s-au terminat încă
toate reparațiile utilajului
agricol.

Azi, în prag de primăvară,
Toți repară
Pluguri, grape și tractoare,
Tăvălugi, semănătoare,
Ca să iasă,
Pe ogoare, fix la data

Cînd o zice vremea : — Gata !
Numai dinșii, sus citați,
Se mai lasă invitați

Ca și cînd n-ar fi știut
Nici ce trebuie făcut,
Nici că timpul fuge iute

Cum e el, pe nevăzute,
Și că anul ăsta, iar
Este scris în calendar

C-o să vină-n toată țara
Primăvara !

Despre-acestea, cum, necum,
Au aflat abia acum
Din ziare, „prin urmare
Cred că s-au și apucat
Să dea zor la reparat !

STELIAN FILIP

...la adresa Valeriei Trușu, bibli-
otecă din comuna Urleasca, regiunea
Galați.

Subsemnata Lina Gh. Varlaam
Prin prezenta vin să vă reclam
Cele ce urmează : de vreun an
Sint în vorbă cu Fănel Mitran
Tinăr și deștept, nimic de zis.
La-nceputul toamnei ne-am promis
Să-nchegăm o casă amindoi,
Dar de la o vreme dă-napoi.
Cum că n-o să fie prea curînd
Fiindcă are el un plan în gînd.
Am aflat pricina : astă vară
A venit o bibliotecară
Una nou numită-n acest post.
Bibliotecara căre-a fost
Zice-se n-a correspuns de loc.
Asta nouă e frumoasă foc,
Și deșteaptă, ce mai calea-valea !
Într-o bună zi i-aține calea
Lui Mitran la mijloc de potecă :

RECLAMATIE

„Ce nu vii pe la bibliotecă ?
Știi ce cărți frumoase am adus ?“
El, de-a doua zi chiar, s-a și dus.
Și acum cine-l mai desparte ?
Toată ziua stă cu nasu-n carte.
Să vedeți cit este de șireată
Mie chiar mi-a spus și nu o dată :
„Draga mea, de ce nu vii și tu ?“
I-am răspuns rîtos s-o simtă : Nu !
L-a mormit la fel și pe Costin,
Cum și pe Ionel al lui Marin
Și acum au hotărit toți trei
Ca să plece - din indemnul ei -
Într-o școală pentru brigadieri.
Vinovată este numai ea
Și-o socot direct rivala mea.
Tot momind pe tineri la-nvățat
Vor rămîne doar bătrînii-n sat.
Bine e ce face ? E cinstit ?
Și-apoi eu... cu cine mă mărit ?

FLORIN IORDĂCHESCU

Băbică Ștefan, îngrijitor la ferma colectivei din
Petroiu, regiunea Galați, lasă adesea vacile în sea-
ma feciorului său, care nu le îngrijește cum
trebuie.

VACA : — Cînd o veni Ștefan Băbică după lapte, o să-l trî-
mit și eu la fiică-mea !

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Pățania lui nea Ion Spoială

Auzi, să pățească el aseme-
nea rușine și să fie de față tot
satul ! Și baremi de i-ar fi fă-
cut-o niște oameni mai copii la
minte. Dar cînd colo, s-o pă-
țească el de la niște ținci, care...

Așa gîndea, cu ciucă, nea Ion
Spoială. Nici nu mai răspundea
la binețele oamenilor, el, care
altă dată se simțea tare min-
dru să fie băgat în seamă ca
gospodar de frunte ce se so-
cotea.

Tărășenia pentru care era nea
Ion tare supărat se petrecuse
taman în ziua inaugurării că-
minului cultural. Ți-era mai
mare dragul să vezi sala mare
cu sute de scaune, coșeamite
scena, biblioteca și altele. Mun-
ciseră oamenii cu inimă, dădu-
seră bani la contribuția volun-
tară și acum veniseră la inau-
gurare cu mic și mare. Ba,
chiar și oaspeți din satele ve-
cine și de la raion, ca la o săr-
bătoare ce era.

Așa cămin mai rar. Au cin-
tat întii cei de la Sămăreni, din
satul de peste vale, apoi au
tras niște jocuri îndrăcite cei
din Voicesli.

Nea Ion se așezase în față,
în rîndul al treilea și-și răsuc-
cea mustața cînd vedea scau-
nele noi, cu luciu, cum nu mai
văzuse decît la cinematograful,
la oraș.

— Stai să-i vedeți pe-ai noș-
tri cînd or cînta și or juca... O
să vă facă praf, își zise el zim-
bind.

Cînd au cîntat gazdele, nea
Ion a bătut din palme de i se
făcuseră roșii. Dar (și pentru
asta i-ar fi mîncat pe țingăii
care erau pe scenă) au făcut
și una boacăna. Au prezentat
și un program de brigadă artis-
tică de agitație. Nea Ion nu
mai văzuse asemenea program,
dar îi plăcea. I-au lăudat pe
alde Stamate Ion, pe Ilie U-
drescu, pe Carapancea Gheor-
ghe cum că ar fi fost primii
care au muncit pentru cămin.

De el, nici vorbă ! Acu', ce e
drept, e drept, nici el nu se prea
omorise cu munca voluntară,
dar știi, nu e rău să te laude

și să audă tot satul, și pe dea-
supra și vecinii.

Deodată însă, ies doi mai în
fața scenei, afurisita aia de
zvirlugă a lui Gheorghe Stancu
și cu neastîmpăratul lui Minică
Ivan și încep să spună ghici-
tori :

„Cine-a stat în casa lui
Ascuns ca-ntr-un vîrf de munte,
N-a contribuit c-un leu
Și-acum e-așezat în frunte ?“

Liniște deplină. Deodată, un
alt țingău, din partea cealaltă
a scenei, zise șugubăț :

„Cum, nu știi ? E-aici în sală:
Il cheamă... Ion Spoială !“

Să auzi risete, să vezi ghion-
turi ! Bița lui Mănache se și
repezi cu gura :

— Și eu, care am plătit la zi,
stau în picioare. Adu-ți scaun
de acasă, mă, și nu te mai în-
fige, moț, în frunte.

Ar fi intrat nea Ion cu scaun
cu toț sub dușumea, dar în-
cearcă de poți, că dușumeaua
era nouă și trainică...

...A doua zi, cînd nici nu se
crăpase de ziuă, nea Ion era la
sîtul popular. Cînd veni secre-
tarul, se și înfățișă înaintea lui :

— Am adus banii pentru con-
tribuție. Am fost și eu ieri pe
la cămin și am văzut că mai
e nevoie de scaune. N-au toți
loc, că e satul mare.

După ce luă chitanța, făcu
trei pași spre ieșire, apoi se în-
toarse :

— Poate n-ar fi rău să le
spui și țingăilor de la brigadă,
c-am auzit că duminica viitoare
dau program nou...

ZENOVIE PAUN
corespondent voluntar —
Pitești

GHEORGHE ȘTEFANIU

În raionul Domnești, echipele artistice sâtești au
pregătit pentru festivalul bîenal un repertoriu res-
trîns, piesa „Indotala“ fiind interpretată de nu mai
puțin de... 9 echipe.

— Ați învățat bine rolurile ?
— Nu prea...
— E nenorocire ! ! Spectatorii le știu de-acum pe dinafară ! !

(Desen de NIC. NICOLAESCU)